

BUGADA AL POU. Abril 2018

PER QUINTÍ TORRA CORDONS
Bonavista sense papereres

Queda clar que el gran esdeveniment manresà de les últimes setmanes ha estat la inauguració de la nova fesomia de la Bonavista i la construcció de la rotonda projectada des de temps immemorials. Naturalment, i amb aquell esperit caïnita que ens caracteritza, a Manresa especialment, ja hi ha valoracions i crítiques per a tots els gustos. S'entén que, amb la tallada de la cinta, es donaven per acabades les intervencions a la zona, però un veí de la zona em fa notar que, en tota la nova plaça, no hi ha ni una paperera. O ningú hi va pensar o als responsables de la via pública no els deu haver vagat de posar-n'hi. Per acabar-ho d'adobar, el mateix ciutadà m'explica que el dia de la inauguració hi van portar dos cubells expressament perquè la gent hi pogués llençar les deixalles. Se'ls van endur després de l'acte.

Impossible fer dentetes

I és que passejar per la ciutat amb certa atenció dona per a molt. Una altra ciutadana lectora de la revista m'explica que, des de lluny, per l'estat dels estors abaixats de l'aparador de la històrica pastisseria La Lionesa -des de ja fa uns anys propietat del grup Forn de Cabrianes- podria semblar que està tancada. Però no. L'establiment sembla que té problemes quan exposa al sol les delícies que ven. Es fan malbé. Per això ha col·locat cartells com el que veieu a la fotografia on s'indica no només que està obert, sinó que es veuen obligats a abaixar els tendals -el problema és aquest que no n'hi ha, de tendals, sinó un estor per l'interior- «per preservar la qualitat dels productes». De ben segur que la façana de la pastisseria ara rep més impacte solar que fa unes dècades. L'esfondrament del primer edifici del Passeig, el que feia cantonada amb la Muralla, ha obert un forat perquè els rajos de sol deixin més empremta als quatre aparadors de la pastisseria.

Estimar per força

En el número de febrer de la nostra revista vam analitzar els diferents tipus de plaques commemoratives que hi ha a la ciutat, el darrer model de les quals és el que senyalitza els edificis que formen part del catàleg del patrimoni de la ciutat. Doncs ara un amable lector m'envia astorat la imatge de la placa que documenta la casa Gabernet Espanyol, al primer tram del Passeig, davant del Casino, obra d'Ignasi Oms i Ponsa de 1899, que aquests dies ha patit un atac vandàlic, suposem que per part d'algun d'aquests grupuscles d'extrema dreta que tenim a Manresa. No sabem si el que ens vol dir amb el lema de l'adhesiu és que ells estimen Espanya o que volen que els manresans l'estimem, però a aquest pas...

Vent adoctrinat

El dia 31 de març va ser molt ventós a tot el país i a Manresa un amable lectora m'envia aquesta foto on es veu que justament la bandera espanyola de la façana de l'Ajuntament -qüestionada fortament el divendres 23, en la concentració arran dels darrers empresonaments dels consellers de la Generalitat cessats pel 155- va quedar ben entortolligada, de manera que semblava que ja l'havien tret. Si voleu és només una casualitat. Els que tinguin fe, a més, poden pensar que és un senyal diví.

Tatuatges malèfics

La moda de fer-se tatuatges s'ha escampat molt en els últims anys. Com en tot a la vida, hi ha gradacions, qualitats i preus. A part del gust estètic i la idoneïtat del "tatu", és ben sabut que hi ha bons i mals professionals, composicions i motius més o menys artístics i, òbviament, espais en què les condicions legals i sanitàries es compleixen fil per randa i d'altres on és fins i tot no aconsellable temptar la sort. La qüestió és que, moltes vegades, el tatuatge parteix del predisseny o dibuix d'algú que hom decideix estampar-se en una part del cos concreta. I aquí sí que les opcions són infinites: noms i lletres en totes les llengües i grafies possibles, dibuixos de la canalla, reproduccions d'imatges religioses, motius d'origen tribal, fotos de la mare, la parella i els fills, etc. A l'establiment que hi ha al carrer del Bruc de Manresa i que podeu contemplar a la imatge, la temàtica és de caràcter més obscur, tètric... gòtic, en dirien ara. L'especialitat semblen els rostres dels dolents i psicokillers de personatges de cine. La més reconeixedora, la d'Hannibal Lecter, l'inquietant metge antropòfag d'"El silenci dels anyells", que va encarnar l'actor angles Anthony Hopkins.

